

νός ἐξηγήσεως, τοῦτο σημαίνει πάντοτε χρησιμοποιοῦ.

Πολυτέλεια καὶ οἰκονομία (φειδῶ).

Ὁ Φίλιππος δὲν ἐννόει ὅτι ἦτο δυνατόν νὰ καταστραφῶσι τὰ προϊόντα, χωρὶς νὰ χρησιμοποιοηθῶσιν, ἢ, ὡς ὁ διδάσκαλος ἔλεγε, νὰ καταναλωθῶσι στερίως· ἐζήτησεν ἐξηγήσεις.

Διδάσκαλος.—Δὲν πρέπει νὰ λάβητε τὴν λέξιν *φθορὰν* κατὰ γράμμα, πρόκειται μόνον περὶ χρησίμου ἀντικειμένου μὴ παρέχοντος οὐδεμίαν ὑπηρεσίαν. Π. χ. ὅταν τις ἀγοράζῃ βιβλίον τι, καὶ χωρὶς νὰ τὸ ἀναγνώσῃ, τὸ ἀφίνει νὰ φθαρῇ εἰς γωνίαν τινά, τὸ βιβλίον (ἢ τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα ἐστοίχισε) κατηναλώθησαν στερίως, χωρὶς νὰ ἀναγκασθῇ τις νὰ ἐσχίσῃ τὰ φύλλα.

Ἰωάννης.—Εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ μ' ἡγόραζαν μίαν κούκλαν· θὰ τὴν ἔρριπτον διότι δὲν παίζω κούκλας.

Πέτρος.—Ἡδύνασο νὰ τὴν δώσῃς εἰς τὴν ἀδελφὴν σου· τοῦτο θὰ ἐπροξένηι καὶ εἰς ἐκείνην καὶ εἰς σὲ εὐχαρίστησιν.

Φίλιππος.—Καὶ ὅμως μία κούκλα δὲν δύναται νὰ καταναλωθῇ χρησίμως.

Διδάσκαλος.—Μάλιστα. Πρῶτον, ἐπιτρέπεται νὰ ἀναπυθῇ τις ἢ νὰ παίζῃ, ἀφ' οὗ ἐργασθῇ δεόντως· ἀκολουθῶν αἱ κούκλαι εἶναι διὰ τὰ μικρὰ κοράσια μέσον πολλῷ εὐχάριστον διὰ νὰ μάθουν νὰ ῥάπτουν· τέλος τὸ νὰ εὐχαριστήσῃ τις τινά, ὡς λέγει ὁ Πέτρος, δύναται νὰ θεωρηθῇ ὅτι μετεχειρίσθη χρησίμως πράγματι.

Φίλιππος.—Ἡ διάθεσις λοιπὸν πράγματός τινος δὲν εἶναι πάντοτε χρήσιμος.

Διδάσκαλος.—Ὑποθέσωμεν ὅτι ἄνθρωπός τις διὰ τῆς ἐργασίας του ἐκέρδισεν ἐντὸς μιᾶς ἡμέρας 3 δραχμὰς· ἐὰν ἀντὶ ἄρτου ἢ ἄλλων ἀναποφεύκτων πραγμάτων εἰς τὰ τέκνα αὐτοῦ, ἡγόραζε γλυκύσματα, θὰ ἔκαμνε καλὴν χρῆσιν τοῦ εἰσοδήματός του;

Φίλιππος.—Δὲν πιστεύω... ἔπρεπε πρῶτον νὰ ἀγοράσῃ τὰ ἀναγκαῖα πράγματα· ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος οὗτος θὰ ἔκαμνε χειρότερα, ἐὰν ὁ ἱδιος ἔτρωγε τὰ γλυκύσματα.

Διδάσκαλος.—Τοῦτο εἶναι καλὸν αἶσθημα, Φίλιππε· ἐν συνόψει, ὅταν ἔχῃ τις χρήματα πρέπει πρῶτον νὰ ἀγοράζῃ τὰ ἀναγκαῖότερα καὶ χρησιμότερα πράγματα, καὶ ἀπὸ τὰ ὑπολειπόμενα χρήματα δύναται νὰ διαθέσῃ μέρος εἰς εὐχάριστήσιν καὶ μέρος εἰς οἰκονομίαν.

Περικλῆς.—Ὅλος ὁ κόσμος δὲν ἔχει τὰ αὐτὰ εἰσοδήματα, ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι πλούσιοι καὶ μὴ.

Φίλιππος.—Οἱ πλούσιοι ἔχουν ὥραϊα καὶ καλὰ πράγματα καὶ ζῶσι πολυτελῶς.

Διδάσκαλος.—Ὅταν τις ἔχῃ μεγάλη εἰσοδήματα δύναται νὰ δαπανήσῃ μέρος αὐτῶν πρὸς εὐχαρίστησιν, τοῦτο ἐπιτρέπεται κάλλιστα. Οὐχ ἥττον δὲν πρέπει τις νὰ νομίζῃ ὅτι πᾶσα δαπάνη μὴ προωρισμένη δι' ἄρτον, κρέας, εἶναι πο-

λυτέλεια. Ἐκτὸς τῶν τοῦ σώματος ὑπάρχουσι καὶ ἄλλαι, καὶ δι' ἕνα λόγιον ἄνθρωπον πολλάκις βιβλίον τι εἶναι τόσον ἀναγκαῖον ὅσον καὶ ὁ ἄρτος. Ἐκαστος φέρει εὐθύνην διὰ τὴν χρῆσιν ἣν κάμνει τῶν εἰσοδημάτων του. Ἐὰν δαπανᾷ περισσότερον τοῦ δέοντος, θὰ τὸ μετανοήσῃ πικρά. Ὅλα τὰ σφάλματα τιμωροῦνται ὑπὸ τῶν συνεπειῶν των.

Περικλῆς.—Ἄλλ' οἱ πτωχοὶ δὲν δύνανται νὰ κάμνωσιν οἰκονομίας.

Διδάσκαλος.—Πτωχοὺς μόνον πρέπει νὰ ὀνομάζῃτε ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἕνεκα τυχαίων περιστάσεων δὲν ἔχουσι στιγμιαίως ἐργασίαν. Ἀμα ὑπάρχει μισθὸς δίκαιος καὶ ἀνάλογος, δὲν πρέπει νὰ γίνεταί λόγος περὶ πτωχείας. Ἐγνώρισα πρόσωπα, τὰ ὅποια εἶχον ἐλάχιστον μισθόν, καὶ ὅμως στερούμενοι τοῦ ἀνωφελοῦς κατάρθωσαν νὰ κάμνουν οἰκονομίας.

A. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ.

Ἔπεται συνέχεια.

Ἡ ΑΛΗΘΕΙΑ ΕΠΙ ΜΙΑΝ ΜΟΝΗΝ ΗΜΕΡΑΝ

Μετάφρασις ὑπὸ τῆς Κκ: Ε. Α.

Συνίσταται ἐκ 101, 738.

Ἡ μνηστὴ τοῦ Γεωργίου Λουῖζα Βράουν τόνομα ἦν νεᾶνις δεκαοκταέτις, εἶχε πρόσωπον ῥοδόχρουν καὶ ὀφθαλμοὺς γαλανοὺς, τὴν δὲ κόμην ὑπηρεπισμένην ὡς αἱ εἰς τὰ παράθυρα τῶν κομμωτῶν ἐκτεθειμέναι κοῦκλαι. Ἦν ἀρκούντως ἐπιτηδεῖα εἰς τὸ ἐμπορεύεσθαι καὶ καθόλου ἐνόει ἄριστα τὸ ἔργον της. Ἐκτὸς ὅμως τῶν πλεονεκτημάτων τούτων, δὲν εἶχεν οὔτε νοημοσύνην ἑκτακτον, οὔτε ἀνατροφήν πολλὴν ἐπιμεμελημένην. Τοῦναντίον, εἶχεν ἀρκετὴν δόσιν πονηρίας, καὶ τινά παιδικὴν ὑπεροψίαν. Ἄλλ' ὁ Μορρίς, τοὺς γαλανοὺς αὐτῆς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ ῥοδινὸν πρόσωπον θεωρῶν ὡς τεκμήρια ἀγαθῆς φύσεως, αὐτὴν ἐξελέξατο ὡς σύντροφον τοῦ βίου του καὶ ἀπὸ ἐνὸς ἤδη ἔτους ἦν μετ' αὐτῆς μεμνηστευμένος, αὐτὸς ὅστις ὡς κληρονόμος τοῦ θείου του καὶ πρῶτος ὑπάλληλος τοῦ σπουδαίου ἐμπορικοῦ οἴκου τῶν Κ^ω Βλάχκ, Νουάρ καὶ Σ^ω ἐθεωρεῖτο ὡς εἷς τῶν καλλιτέρων γαμβρῶν διὰ τὰς νέας τῆς τάξεώς του.

Πρὸς ταύτην λοιπὸν τὴν τρυφερὰν καὶ πιστὴν φίλην του, ἀπεφάσισε νὰ ἐμπιστευθῇ ὁ Μορρίς τὰς δυσχερείας καὶ τὰς λύπας του.

Ὅτε εἰσῆλθεν ὁ Μορρίς παρ' αὐτῆς, ἦν ἐνησχολημένη εἰς τὴν ἀντιγραφὴν νεωτερισμοῦ παρισίου, οὐδεὶς δ' ἄλλος εὗρίσκετο ἐν τῷ δωματίῳ.

— Σᾶς εἶδομεν τέλος πάντων, εἶπε, χωρὶς νὰ ἐγερθῇ πρὸς δεξιῶσίν του· δὲν ἤλθετε χθὲς τὸ ἐσπέρας... βεβαίως θὰ ἦσθε μετὰ τῆς φίλης σας κυρίας Ῥοβινσὼν!

— Ἥμην εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος προσθλέπων αὐτὴν μετ' ἐκπλήξεως· ἡ θέλησα νὰ ἀκούσω τὸν κύριον Σποδρμ.

— Δὲν εἶναι ὑπόκρισις τοῦτο, ἀλλὰ φρόνησις καὶ σέβας πρὸς τοὺς συγγενεῖς μας, καὶ ἂν καὶ εἶμαι τόσον κακὴ, ὅπως λέγεις, ἐνάρετε κύριε, δὲν ἔφθασα ἐν τούτοις εἰς τοιαύτην ἀπόγνωσιν, ὥστε νὰ ψυχράνω τὰ πρὸς ἐμὲ ἀγαθὰ αἰσθήματα, οὔτε ἐκείνων οἵτινες μὲ ἀνέθρεψαν καὶ μὲ ἀγαποῦν, . . . οὔτε οὐδενὸς ἄλλου, προσέθηκεν ἡ Λουίζα χλευαστικῶς γελωσά.

— Ἐν τούτοις, δὲν ἐτελείωσα τὴν ἀφήγησιν ὅλων μου τῶν σημερινῶν θλίψεων, ἐπανελάθεν ὁ Γεώργιος, διότι ἡ μετὰ τοῦ θείου μου ῥήξις δὲν εἶναι τὸ μόνον δυστύχημα, ὅπερ μοὶ συνέβη σήμερον.

— Δὲν εἶναι τὸ μόνον! ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις· λέγε λοιπὸν, διότι τίποτε πλέον θὲν θέλει μοὶ φανῇ παράδοξον ἐκ μέρους σου.

Τότε ὁ Γεώργιος τῇ διηγήθη πῶς ἀπεβλήθη τοῦ καταστήματός.

— Ἰδοὺ τί ἐκέρδησας! . . . Μήπως πραγματικῶς ἐτρελλάθης; ἀνεφώνησεν ἡ Λουίζα ἐξαλλοῦς ἐκ τῆς, ὅπως τὴν ὠνόμαζε, διττῆς μου τρέλλας, ὀλίγου δεῖν θὰ ἔλεγες, τῆς διπλῆς ζημίας τῆς. Καὶ ἐὰν περιορισθῇ τὸ κακὸν, προσέθηκεν, εἰς μόνην τὴν ζημίαν ἢν ὑπέστησαν οἱ προϋστάμενοί σου, ὑπομονή! ἀλλὰ τίς μὲ βεβαίον ὅτι δὲν ἔχουσιν οὗτοι τὸ δικαίωμα νὰ σὲ καταδιώξωσιν, ὅπως τοῖς πληρώσης τὰς ζημίας; Καὶ τώρα τί σκοπεύεις νὰ πράξης;

— Οὔτε ἐγὼ δὲν ἠξεύρω, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος.

— Ἐγὼ ὅμως ἠξεύρω, Κύριε, ἀπεκρίθη ἡ νεᾶνις, ὅτι ἐὰν εἶχες τὴν ἐλαχίστην δι' ἐμὲ ἀγάπην, δὲν θὰ ἐφέρεσο οὕτως, ὥστε νὰ κατανατῶμεν πένητες, ἔνα μῆνα μετὰ τὸν γάμον μας.

— Μὲ μέμφεσαι λοιπὸν, διότι εἶπα τὴν ἀλήθειαν;

— ὦ! εἶπες τὴν ἀλήθειαν! εἶπεν ἡ Λουίζα συσέλλουσα τὰ χεῖλη περιφρονητικῶς· εἶναι τρέλλα νὰ λέγωμεν τὴν ἀλήθειαν εἰς τοὺς ἀγοραστάς μας, καὶ δὲν πιστεύω οὐδεὶς νὰ ἀπαιτῇ τοῦτο παρ' ἡμῶν. Ἐὰν, λόγου χάριν, ἠναγκαζόμην ἐγὼ νὰ λέγω εἰς αὐτοὺς τὴν ἀλήθειαν, εἶμαι βεβαία ὅτι τὸ πολὺ μετὰ μίαν ἡμέραν ἤθελον πτωχεύσει. Τὴν ἀλήθειαν! ἰδοὺ, κύτταξε τὸ καπέλλον αὐτὸ, τὸ ὁποῖον πρὸ ὀλίγου ἐτελείωσα, καὶ τὸ ὁποῖον θὰ πωλήσω εἰς διπλάσιαν τιμὴν τῆς ἀξίας του, λέγουσα μόνον ἀπλῶς ὅτι ἔρχεται ἐκ Παρισίων. Τί θὰ πάθῃ μετὰ τοῦτο ὁ ἀγοραστής μου; . . . μήπως δὲν εἶναι ἐπίσης ὥραϊον καὶ κομψὸν ὅπως ἐὰν ἤρχετο ἐκ τῆς ὁδοῦ Βιδιέννης, ἡ ἄλλης τινὸς μεγάλης ὁδοῦ τῶν Παρισίων; Ἐὰν ἔχῃς διάθεσιν νὰ ἐπιδώσῃς εἰς τὸ ἔργον σου καὶ νὰ προοδεύσῃς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, δὲν πρέπει νὰ ἦσαι τόσον λεπτολόγος.

— Εἶναι πολὺ λυπηρὸν τοῦτο, παρετήρησεν ὁ Γεώργιος.

— Εἰλικρινῶς σοὶ λέγω, κύριε φιλαλήθη, εἶπεν ἡ Λουίζα Βράουν, ἐκπλήττομαι ἐπὶ τῇ ἀκρα εὐσυνειδησίᾳ, ἥτις σὲ κατέλαβεν ἐξ ἀπροόπτου. Ὁ Θεὸς ἠξεύρει ποσάκις ἐψεύσθης καὶ εἰς ἐμὲ αὐτὴν.

— Ἐγὼ ἐψεύσθην! ἡτοιμάσθη νὰ ἀνακράξῃ ὁ Μορρίς, ἀλλ' ἐνθυμηθεὶς ὅτι συχνάκις ἐν τῇ ζέσει τοῦ πρὸς αὐτὴν θαυμασμοῦ του μετεχειρίσθη ἐκφράσεις, αἵτινες θεβαίως ἦσαν ὑπερβολικαὶ, ἠναγκάσθη ν' ἀποκριθῇ.

— Ὁμολογῶ, Λουίζα, ὅτι ἐψεύσθην ἐνίοτε, ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ μοὶ συμβῇ οὐδέποτε πλέον.

— Λοιπὸν τῷ ὄντι ἐψεύσθης! ἀνεφώνησεν ἡ νεᾶνις ὠργισμένη· τώρα βλέπω ὅτι καὶ αἱ διαβεβαιώσεις τῆς πρὸς ἐμὲ ἀγάπης σου ἦσαν ἐπίσης ψευδεῖς. Πολὺ καλὰ, θέλω σημειώσαι καὶ τοῦτο.

— Ὅχι, Λουίζα, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος. Πίστευσε ὅτι σὲ ἀγαπῶ.

— Ἐστὼ! σὲ πιστεύω καὶ σοὶ εἶμαι εὐγνώμων διὰ τοῦτο· εἰπέ μοι ὅμως τί ἐνόηεις λέγων ὅτι ἐψεύσθης;

— Σοὶ ἔλεγον, φέρον εἰπεῖν, ὅτι ἦσο ὅ,τι ὠριότερον ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον, καὶ τοῦτο δὲν εἶναι ἀληθές.

— Καλὰ, ἔπειτα;

— Σὲ ὠνόμασα πολλάκις ἄγγελον, ἐν ᾧ δὲν εἶσαι ἄγγελος.

— Καλά! ἔχεις καὶ ἄλλα ἀκόμη;

— Ὅτι ἦσο ἡ ζωὴ μου, ἡ ψυχὴ μου, καὶ δὲν εἶσαι οὔτε τὸ ἓν, οὔτε τὸ ἄλλο, φιλότατη Λουίζα.

— Ὡστε, ὅτε μοὶ ἔλεγες ὅτι θὰ ἀπέθνησκας, ἐὰν δὲν συγκατετιθέμην νὰ γίνω σύζυγός σου, πιθανὸν καὶ τοῦτο νὰ ἦτο ψευδές, ὅπως καὶ τὰ λοιπά;

— Ναί! Λουίζα.

— Ἐλπίζω, Κύριε, ὅτι μετὰ μίαν τοιαύτην ἐξομολόγησιν θὰ εὐαρεστηθῇς νὰ λάβῃς τὸν πῖλόν σου καὶ νὰ ἀπέλθῃς.

— Ὅχι, φιλότατη Λουίζα, δὲν θὰ ἀπέλθω, διότι ἂν καὶ δὲν εἶσαι ἄγγελος, οὔτε πρότυπον ὠριότητος, ἀλλ' ἀγαθὴ καὶ ὥραία κόρη, ἂν καὶ ἡ ζωὴ μου δὲν κρέμαται ἐκ τῆς σταθερότητος καὶ ἀφοσιώσεώς σου, ὅλα ταῦτα δὲν μ' ἐμποδίζουν ἀπὸ τοῦ νὰ σὲ ἀγαπῶ, καὶ νὰ αἰσθανθῶ μεγίστην λύπην, ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ σὲ στερηθῶ, εἶπεν ὁ Μορρίς μετὰ σοβαρότητος.

— Τοῦτο πολὺ μὲ κολακεύει! ὠμίλησας τέλος πάντων εἰλικρινῶς, ἐψιθύρισεν ἡ Λουίζα.

— Πάντοτε ὑπῆρξα εἰλικρινὴς, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, ποτὲ δὲν ἠθέλησα νὰ σὲ ἐξαπατήσω· καὶ αὐταὶ δὲ αἱ ὑπερβολικαὶ ἐκφράσεις τοῦ θαυμασμοῦ μου, δὲν ἦσαν μὲν κατὰ γράμμα ἀληθεῖς, ἦσαν ἐντούτοις ὑπερβολικὴ ἐνδειξις ἀγάπης.

— Ὅχι, ποτὲ δὲν ἠσθάνθης ἀγάπην δι' ἐμὲ, τοῦλάχιστον τώρα δὲν μὲ ἀγαπᾷς πλέον! ἀνέ-

— Πρόσεχε λοιπόν, Γεώργιε. Μήπως ἀληθῶς εἶσαι τρελλὸς, ὅπως διεδόθη καὶ λέγεται καθ' ἅπασαν τὴν μικρὰν Βρεττανίαν;

— Ἄ! σὺ εἶσαι, Δαίβυ;

— Μὲ ἐσπρωξες τόσο, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ ρίψης κάτω. Ποῦ ἔχεις τὸν νοῦν σου;

— Μὴν μὲ ἐρωτᾷς; δὲν παρῆλθεν ἀκόμη τὸ ἥμισυ τῆς ἡμέρας καὶ ἤδη...

— Σοὶ τὸ προσέειπον, καὶ χρεωστῶ νὰ σὲ εἰδοποιήσω διὰ τὰ λάθος τὰ μέτρα σου, διότι, ἄλλως, δὲν θὰ παρέλθωσιν οὐδὲ δύο ὥραι καὶ θὰ τεθῇς ὑπὸ περιορισμὸν ὡς παράφρων. Ἡ ἀτυχὴς θεία σου σὲ ἀναζητεῖ πανταχοῦ, ἀφοῦ δὲ μάθη καὶ τὰ διατρέξαντα εἰς τὸ κατὰστημά σου, ἐννοεῖς ὅτι ἡ ἀνησυχία της θ' αὐξήσῃ. Εἶναι πεπεισμένη καὶ κατ' ὀρθὴν νὰ πείσῃ καὶ πάντα ἄλλον ὅτι ἀπώλεσας τὰς φρένας. Δὲν δύνανται ἄλλως νὰ ἐξηγήσωσι τὴν σημερινὴν διαγωγὴν σου· τρέμουν μὴ γείνης πρόξενος δυστυχήματός τινος.

— Ἐννοῶ ἐντελῶς τὴν ἀνησυχίαν των, Κάρολε, διότι δὲν πιστεύω νὰ ὑπάρχῃ ἄνθρωπος ὅστις νὰ ἔπαθεν ὅσα ἐγὼ ἀπὸ ἐξ ἢ ἐπτὰ ὥρων, ἀπλῶς λέγων τὴν ἀλήθειαν.

— Ὅλα αὐτὰ δὲν μὲ ἐκπλήττουν; πῶς θὰ κατορθώσῃς ὅμως νὰ ἐξακολουθήσῃς τὴν δοκιμὴν, ἀφοῦ ἡ εἰδήσις ὅτι αἰφνιδίως παρεφρόνησας, ἀνεστάτωσε τὴν συνοικίαν ἅπασαν καὶ δυσκολώτατον θὰ ἀποβῇ νὰ ἀποφύγῃς τὰ μέτρα ἅτινα ἐλήφθησαν ὅπως σὲ ὑποβάλλωσιν ὑπὸ ἱατρικὴν ἐπίσκεψιν; Ἀφοῦ ἔχῃς δώσει τὸν λόγον σου πρὸ τοῦ τέλους τῆς ἐβδομάδος αὐτῆς νὰ μὴ ἐξηγήσῃς εἰς οὐδένα τὸν ἀληθῆ λόγον τῆς διαγωγῆς σου, δηλαδὴ τὸ στοίχημά μας, δυσὶν ἑσπερον, ἢ πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃς τὴν συνοικίαν σου, ἢ νὰ ἀποφασίσῃς νὰ κλεισθῇς εἰς φρενοκομεῖον.

— Ἄς γίνῃ ὅ,τι γίνῃ, εἶπεν ὁ Γεώργιος ἐν ἀπελπισίᾳ. Ἐπὶ τοῦ πηρόντος θὰ ὑπάγω εἰς τὸ Στριθάμ, ὅπου ἐργασία τις μὲ καλεῖ.

— Ὅσον ταχύτερον φύγῃς, φιλατέ μοι, τόσον καλλίτερον διὰ σὲ, ἀπεκρίθη ὁ Δαίβυ. Ἄς μὴ σὲ ἐμποδίζω περισσότερον. Ὑγίαινε.

Οἱ δύο φίλοι ἡσπάζθησαν ἀλλήλους καὶ ἀχωρίσθησαν.

Ὁ Γεώργιος Μορρίς ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Ἀετοῦ, ὅπου ἐγευμάτισε, καὶ παρὰ λαβὼν τὸ διὰ τὴν δεσποσύνην Λίλλ δέμα ἀνέβη ἐπὶ τοῦ λεωφορείου τοῦ ἄγοντος εἰς Στριθάμ, ἐνθα κατ' ὥκει ἡ πλουσία κληρονόμος δεσποσύνη Ἑλένη Λίλλ.

Ἡ Κυρία τῆς ἐξοχῆς τῶν Ῥόδων Ἑλένη Λίλλ, ἥτο θυγάτηρ γηραιοῦ τινος διδασκάλου, διδάξαντος τὸν Γεώργιον Μορρίς τὰ προκαταρκτικὰ μαθήματα τῆς γλώσσης του. Ἐδέχετο εἰς τὸ σχολεῖόν του πῆλδας καὶ κοράσια μικρὰς ἡλικίας, ὥστε ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Ἑλένη ἐσυνεβίβαν

νὰ βλέπωνται καθ' ἡμέρινῶς καὶ οὕτως ἀνεπτύχθη μικρὸν καὶ κατ' ὀλίγον ἀμοιβαία τις συμπάθεια καὶ φιλίᾳ, ζωηρὰ καὶ εἰλικρινῆς. Βραδύτερον ὁ μὲν Γεώργιος εἰσῆλθεν ὡς ὑπάλληλος εἰς τὸ κατὰστημα τῶν Κ^ω Βλάγκ, Νουὰρ καὶ Σ^κ, ἡ δὲ Ἑλένη ἔμεινε βοηθὸς τοῦ πατρὸς της εἰς τὸ ἐπίπονον ἔργον διδασκάλου μικρῶν παιδιῶν.

Ἡμέραν τινὰ ὁ γέρον ἀπεκοιμήθη ἐν γαλήνῃ τὸν αἰώνιον ὕπνον, ἡ δὲ νέα κόρη, μείνας αὐτὴν ὥρην, ἠναγκάσθη νὰ πορίζηται τὰ πρὸς τὸ ζῆν δίδουσα μαθήματα ἀγγλικῆς καὶ κλειδοκυμβάλου, οὕτω δὲ ἐξῆσεν ἐφ' ἱκανὰ ἔτη μετὰ πολλῶν κόπων καὶ στερήσεων κερδίζουσα τὸν ἄρτον της.

Ἐσπέραν ὅμως τινὰ ἐπανελθούσα εἰς τὴν οἰκίαν της ὑπὲρ ποτε περίλυπος, εὗρεν ἐν αὐτῇ δικηγόρον τινὰ ἀναμένοντα αὐτὴν μετ' ἀνυπομονησίας, ὅπως τῇ ἀναγγεῖλῃ ὅτι ἐκληρονόμησε περιουσίαν ἐνὸς καὶ ἡμίσεος ἐκατομμυρίου φράγκων παρ' ἐνὸς τῶν θείων της, ἀποθανόντος ἀφ' ὧς ἐν Νέα Ὁρλεάνη.

Ἐν τούτοις ἡ Ἑλένη, καίτοι διὰ μιᾶς εἰς τοιαύτην περιουσίαν περιωπὴν ἀνελθοῦσα καὶ μόλις μάλιστα τὸ εἰκοστὸν δεύτερον ἔτος τῆς ἡλικίας της ἄγουσα, οὐδόλως ὑπερηφανεύθη διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἔμεινε μετριόφρων καὶ ἀφελὴς ὡς καὶ πρότερον. Ἀγκυῶσα τὴν ἐξοχὴν, ἀλλὰ καὶ μὴ θέλουσα νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ Λονδίον, ἀπομακρυνομένη τῶσιν ἀρχαίων φίλων καὶ γειτόνων, οἵτινες πάντοτε ἐδεῖξαν πρὸς αὐτὴν ἀγάπην καὶ προθυμίαν, ἠγόρασεν ἐξοχὴν τινα λίαν ἐγγὺς τῆς πόλεως, ἐν Στριθάμ, ὅπου ἐν φιλοκαλίᾳ διῆγε βίον λιτὸν, ξενίζουσα σχεδὸν καθ' ἑκάστην μετὰ πολλῆς ἀγάπης ἀλλὰ καὶ ἀφελείας τοὺς παλαιούς της γνωρίμους. Ὁ πλοῦτος αὐτῆς ἀφ' ἐνὸς ἀλλὰ καὶ ἡ ἀρετὴ καὶ τὸ κάλλος της ἀφ' ἑτέρου εὐκόλως ἠδύναντο νὰ προσπορίσωσιν αὐτῇ ἐπιζήλον θέσιν ἐν τῇ ἀριστοκρατίᾳ τοῦ Λονδίνου, ἴσως δὲ καὶ γάμον τινὰ πολλοῦ λόγου ἄξιον· πλὴν ἡ Ἑλένη Λίλλ προὔτιμα νὰ μείνῃ οἷα ἦν καὶ πρότερον.

Ὅτε ὁ ὑπηρετὴς τῇ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Γεώργιος Μορρίς ἤλθε φέρων μεθ' ἑαυτοῦ δέμα μεταξωτῶν ὑφασμάτων, εὗρισκετο ἐν τῇ αἰθούσῃ της.

— Εἰσαγε τὸν κύριον Μορρίς καὶ δὸς τὸ δέμα εἰς τὴν θαλαμὴν πόλον, εἶπεν.

Ὁ ὑπηρετὴς ἐξῆλθε καὶ μετ' ὀλίγον εἰσήγαγε τὸν κύριον Μορρίς.

Ἡ Ἑλένη ἐγερεθεῖσα ἔδραμεν εἰς συνάντησίν του, εἶπε δὲ αὐτῷ μετὰ θελκτικοῦ μειδιήματος καὶ τείνουσα ἐνταυτῷ τὴν χεῖρα·

— Πῶς σὺ ἐδῶ, Γεώργιε; ἀπὸ δύο ἡδὴ ἐτῶν εἶμαι ἐνταῦθα καὶ διὰ πρώτην φορὰν σήμερον ἔρχεσαι νὰ μὲ ἰδῇς; οὕτω φέρονται οἱ ἀρχαῖοι καὶ εἰλικρινεῖς φίλοι;

— Αἱ περιστάσεις, δεσποσύνη, εἶναι τοιαῦται, ὥστε ἐνόμισα ὅτι οὕτως ὤφειλον νὰ φερθῶ, ἀπεκρίθη ὁ φιλαλήτης νέος.

δποίου δὲν ἠδυνήθη μέχρι τοῦδε ν' ἀπαλλαγῇ διὰ τῆς εἰσαγωγῆς αὐτοῦ εἰς τὸν στρατὸν, εἰς τὸ ναυτικόν, ἢ εἰς ὁποιανδήποτε ἄλλην θέσιν, φαντάζεται δὲ ὅτι νέα κόρη μικρᾶς καταγωγῆς θὰ θεωρήσῃ ἐαυτὴν εὐτυχῇ, παρέχουσα τὴν περιουσίαν τῆς ἀντὶ τῆς ὑψηλῆς τιμῆς νὰ ὀνομάζεται νόμφη τῆς καὶ νὰ ἀποκαλῆται λαίδη Βιθραάμ, τοῦθ' ὅπερ κατ' ἐμὲ δὲν εἶναι εἰμὴ ἀπλοῦς τιμητικὸς τίτλος.

— Ἐν τούτοις, παρετήρησεν ἡ Ἑλένη, εἰς μόνος βαθμὸς θὰ μοὶ ὑπελείπετο διὰ νὰ λάβω τὸ στέμμα κομῆσης· μετὰ τὸν θάνατον δὲ τοῦ πρωτοτόκου ἀδελφοῦ τὸ στέμμα αὐτοῦ θὰ ἀνήκῃ εἰς ἐμέ. Δὲν φρονεῖς ὅτι θὰ μοὶ ἔρχεται πολὺ καλὰ;

— Παντάπασι, Ἑλένη.

— Καὶ διατί;

— Διότι δὲν ἔχεις τὸ ἥθος, τοὺς τρόπους, ἐκεῖνο τὸ δὲν εἰδεύω τι, ὅπερ παρέχει μόνῃ ἡ γέννησις, καὶ διότι σοὶ μένει εἰσέτι τι ἀναμνησκὸν τὴν παιδαγωγόν.

— Τῇ ἀληθείᾳ, Κύριε Μορρίε, δὲν ἠξεύρω τί μᾶλλον νὰ θαυμάσω, τὴν φιλοφροσύνην τῶν λόγων σου ἢ τὸ διορατικόν σου; εἶπεν ἡ δεσποσύνη Λίλλ ἐκπεπληγμένη.

— Γνωρίζω ὅτι οἱ λόγοι μου δὲν εἶναι περιποιητικοί, ἐπανάλαθεν ὁ Γεώργιος, ἀλλ' ἐκφράζουσιν οὐχ ἥττον τὴν ἀλήθειαν· ἐλπίζω δὲ νὰ μὴ τοὺς παρεξηγήσητε.

— Ποσῶς· ἀλλ' ἐὰν ἔχῃ τὸ πρᾶγμα ὅπως λέγεις, τότε πῶς ἡ μαρκισσία συγκατατίθεται νὰ μὲ δεχθῇ ὡς νόμφη τῆς;

— Ἰσως, ἐὰν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ πρωτοτόκου υἱοῦ τῆς, δὲν ἤθελε συγκατατεθῇ, ἀλλ' ἡ θέσις τοῦ λόρδου Βιθραάμ διαφέρει, διότι ἡ περιουσία σας θὰ ἤρχετο λίαν ἐγκαίρως καὶ καταλλήλως ὅπως ἐπανορθώσῃ τὰς ζημίας, ἃς ὑπέστη ἡ πατὴρ αὐτοῦ περιουσία.

— Καὶ μολοντούτο θὰ ἦτον ἡναγκασμένη νὰ μ' ἔχῃ πλησίον τῆς.

— Μὴ τὸ πιστεύετε! ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, δὲν θὰ ἦσο δι' αὐτὴν εἰμὴ ἡ σύζυγος τοῦ δευτεροτόκου υἱοῦ τῆς. Καθ' ἣν δὲ ἐποχὴν ἡ οἰκογένεια θὰ μένῃ ἐν Λονδίνῳ, θὰ σᾶς στέλλωσιν εἰς ἀπομεμακρυσμένον τινὰ πύργον, ὃ δ' Ἐδουάρδος θὰ ἐξακολούηζ ζῶν εἰς τὴν λέσχην του. Ὅτε, ἀπεναντίας, θὰ εὐρίσκονται εἰς τὴν ἐξοχὴν, θὰ σᾶς προσκαλῶσιν εἰς τὸ γεῦμά των μετὰ τοῦ ἐφημερίου τοῦ τόπου.

— Εὐρίσκω τοὺς λόγους σου λίαν προσβλητικούς δι' ἐμέ! ἀνέκραξεν ἡ Ἑλένη ἐρυθριῶσα ἐξ ἀγανακτήσεως. Διατί μοὶ ὀμιλεῖς τοιούτοτρόπως, Κύριε Μορρίε;

— Πρῶτον, διότι τοῦτο εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἐν ταύτῃ δὲ ὅπως εἰ δυνατόν σᾶς ἀποτρέψω ἀπὸ πράξεως δι' ἣν βραδύτερον θὰ μετανοήσητε πικρῶς.

— Φρονεῖς ἴσως ὅτι τρέχω τὸν κίνδυνον αὐτόν; ἠρώτησεν ἡ νεάνις.

— Μάλιστα, Ἑλένη, τὸ φρονῶ, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος.

— Καὶ διατί;

— Διότι ἡ πρὸς τὴν μαρκισσίαν καὶ τὸν υἱόν τῆς συμπεριφορά σας . . . εἶναι . . .

— Τί εἶναι; λέγε τί εἶναι ἡ συμπεριφορά μου;

— Ἡ μᾶλλον δὲν εἶναι τοιαύτη, οἷαν ἐπερίμενα ν' ἀπαντήσω παρὰ τῇ δεσποσύνῃ Ἑλένη Λίλλ.

— Πολὺ καλὰ. . . μοὶ εἶπας ὁποία δὲν ἦτον ἡ συμπεριφορά μου, ἐπεθύμουν τώρα νὰ μοὶ εἴπῃς ὁποία ὑπῆρξεν ἡ συμπεριφορά μου αὐτῇ.

— Ὑπῆρξεν . . . ἄτοπος.

— Μὰ τὴν ζῶν μου! αὐτὸ εἶναι παρὰ πολὺ! ἀνέκραξεν ἡ Ἑλένη ἐγερθεῖσα μὲ πρόσωπον ἐξημμένον καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας ἐξ ὀργῆς, καὶ διατρέχουσα μεγάλους βήμας τὴν αἴθουσαν.

Ὁ Μορρίε βλέπων αὐτὴν τόσον τεταραγμένην συνεκινήθη, ὠχρίασεν, ἡ καρδιά του κατεσπαράχθη, ψυχρὸς ἰδρὸς τὸν περιέχουσιν, διότι αὐτὸς ὅστις ἐπρότιμα τὸν θάνατον παρὰ νὰ προσβάλῃ τὴν Ἑλένην Λίλλ, περιέπεσεν ἐξ ἀνάγκης εἰς τὸ δυσάρεστον τοῦτο.

— Ἄτοπος! εἶπες; ἐπανάλαθε ζωηρῶς ἡ Ἑλένη.

— Μάλιστα, εἶπον τὴν λέξιν ταύτην καὶ δὲν δύναμαι νὰ τὴν ἀποσύρω, διότι δυστυχῶς ἐκφράζει πιστῶς τὴν ιδέαν μου καὶ δὲν εὗρον ἄλλην ὁμοίαν ἐκφρασιν μετριοτέραν, ἀπεκρίθη ὁ νέος· μοὶ ἐζητήσατε νὰ εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, Ἑλένη, καὶ σᾶς τὴν εἶπον, ὑπέλαθεν ὁ Γεώργιος μετὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης.

Ἡ Ἑλένη ἥτις ἔσθη πρὸς στιγμὴν, ἤρξατο πάλιν διατρέχουσα τὴν αἴθουσαν.

— Βλέπω ὅτι σᾶς προσέβαλον καιρίως, δεσποσύνη Λίλλ, εἶπεν ὁ Γεώργιος, καὶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ μείνω ἐπὶ πλέον ἐδῶ.

Καὶ χαιρετήσας ἐδαφιαίως, διηυθύνθη πρὸς τὴν θύραν.

— Ὅχι, μέινε, ἀνέκραξεν ἡ Ἑλένη, ἐπιτακτικῶς.

Ὁ Γεώργιος ἔμεινεν ἀκίνητος ὡς ἄγαλμα, ἡ δὲ νεάνις τεταραγμένη πάντοτε καὶ μὲ ἀπαστράπτοντας ἐξ ὑπερφηανείας ὀφθαλμοὺς,

— Βεβαίως, ἐψιθύρισε, πικροὶ καὶ δυσάρεστοι ὑπῆρξαν οἱ λόγοι σου, πλην ἀληθεῖς· καὶ βιβθεῖσα ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου, συνεκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, οὕτω δὲ ἔμεινεν ἐπὶ στιγμὰς τινάς. Ἀκολουθῶς ὑψώσασα τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἰδοῦσα τὸν Μορρίε ἰστάμενον πάντοτε πρὸ αὐτῆς ἐν τῇ αὐτῇ θέσει, τῷ ἐνευσεν ὅπως καθίσῃ.

— Κάθισε, Γεώργιε Μορρίε, τῷ εἶπε· δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ θεωρῶ ἐμαυτὴν προσβεβλημέ-

— Εἶναι λοιπὸν ἀληθές, ὅτι ὁ θεὸς σου σὲ ἀπεκλήρωσεν; ἠρώτησεν ἡ Ἑλένη ἐκπεπληγμένη.

— Μάλιστα, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος.

Τότε ὁ Γεώργιος ἠναγκάσθη νὰ διηγηθῇ λεπτομερῶς τῇ δεσποσύνῃ Αἰλλ, ὅσα συνέβησαν μετ' αὐτοῦ, τοῦ θεοῦ του καὶ τῶν προϊσταμένων του καὶ τέλος πῶς ἡ Λουίζα Βράουν τῷ ἐδήλωσεν ὅτι δὲν θέλει πλέον νὰ τὸν ἐπανιδῇ.

— Βλέπετε ἐκ τούτου, Ἑλένη, πόσον ἐγωϊσμὸν, πόσον σκληρότητα καὶ πόσον κακίαν ἔχει ἡ νέα αὕτη κόρη! εὐτυχῶς μοὶ ἀπεκαλύφθη διὰ μιᾶς ὁποία εἶναι καὶ πόσον ἔχει ἰδιοτέλειαν ἡ εὐκολία μὲ τὴν ὁποίαν τὴν ἀφῆκα μοὶ ἀποδεικνύει πόσον τὸ πρὸς αὐτὴν αἰσθημά μου ἦτον ἐπιπόλαιον, ὥστε δύνασθε μᾶλλον νὰ μὲ συγχάρητε διὰ τοῦτο, παρὰ νὰ μὲ συλλυπησθε. Ἡμπορῶ, ὅπως καὶ σεῖς, νὰ μείνω ἄγαμος· τοῦλάχιστον θὰ εἶμαι ἐλεύθερος.

Μετά τινων στιγμῶν σιωπὴν ἠτένισαν συγχρόνως ἀλλήλους, ὥσπερ ὠθούμενοι ὑπὸ μαγικῆς τινας ἑλξέως.

— Γεώργιε, ἐψιθύρισεν ἡ Ἑλένη χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ὑποσχέθηκες νὰ μοὶ λέγῃς τὴν ἀλήθειαν· θὰ κρατήσης τὴν ὑπόσχεσίν σου;

— Πάντοτε, φιλότατη Ἑλένη.

— Εἰπέ μοι λοιπὸν τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς ἐκείνης, περὶ ἧς ἐλάλεις τῇ δεσποσύνῃ Βράουν· εἰς ἣν ἔστησας βωμὸν ἐν τῇ καρδίᾳ σου, καὶ πρὸς ἣν τρέφεις ἐνδόμυχον καὶ εἰλικρινῇ ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν, χωρὶς νὰ τὸ ὁμολογήσης οὔτε εἰς σεαυτόν.

Ὁ Μορρίς ἐταράχθη καὶ ἡσθάνθη τὸ αἷμα παγόνον εἰς τὰς φλέδας του ἐπὶ τῇ ἐρωτήσεϊ ταύτῃ.

— Ἀ! Ἑλένη, ἐψιθύρισεν, ἐκείνη περὶ ἧς ὠμίλουν, ἴσταται τόσον ὑψηλὰ, ἕνεκα τῶν ἀρετῶν της καὶ τοῦ πλούτου της, ὥστε δὲν ἤθελον ποτὲ τολμήσει νὰ φαντασθῶ ὅτι ἦν δυνατόν νὰ αἰσθανθῇ δι' ἐμὲ ἄλλο τι ἐκτὸς ἀπλῆς φιλίας.

— Εἰπέ μοι τὸ ὄνομά της... τὸ ὄνομα αὐτῆς θέλω... ἐψιθύρισεν ἡ νεᾶνις.

— Ἑλένη Αἰλλ! εἶπεν ὁ Μορρίς κλίνων τὸ γόνυ πρὸ αὐτῆς μετὰ σεβασμοῦ.

Τότε ἡ Ἑλένη πλησιάσασα εἶπεν αὐτῷ μετὰ γλυκύτητος·

— Καὶ ἡ ἀγάπη τῆς Ἑλένης εἶναι ἱκανὴ ν' ἀναπληρώσῃ ὅλα ὅσα ἀπώλεσας σήμερον;

— Εἶναι δυνατόν τοῦτο, Ἑλένη! ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος πλήρως συγκινήσεως.

— Ἔσο λοιπὸν εὐτυχής, διότι ὅλη μου ἡ ἀγάπη ἀνήκει εἰς σέ.

Καὶ λαβοῦσα τὰς χεῖράς του τὸν ἐβίασε νὰ ἐγερθῇ.

Τότε ὁ Μορρίς τῇ ἐξέφρασεν ὅλα τὰ πρὸς αὐτὴν αἰσθηματά του, τὰ ὁποῖα τέως εἶχε κεκρυμμένα εἰς τοὺς μυχοὺς τῆς καρδίας του, καὶ ἡ Ἑλένη δὲ ἐπίσης τῷ ὁμολόγησε τὴν συμπάθειαν, ἣν ἐκπαιδικῆς ἡλικίας ἔτρεφεν πρὸς αὐ-

τὸν, καθὼς καὶ ὅτι μαθοῦσα τὸν μετὰ τῆς Λουίζης Βράουν γάμον του ἐπλήρωσεν εἰς τοὺς προϋσταμένους του πέντε χιλιάδας λίρας, ὅπως τὸν παραλάβωσι συνεταῖρον, τέλος δὲ ὅτι ἔκτοτε ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἔλθῃ οὐδέποτε εἰς γάμον. Μετὰ τὴν ἀμοιβαίαν ταύτην ἐξομολόγησιν, ὠρίσθησαν νὰ μὴ κρύπτωσιν ἀπ' ἀλλήλων τὴν ἀλήθειαν, ἀφοῦ μάλιστα εἰς αὐτὴν ὤφειλον τὴν παροῦσαν αὐτῶν εὐτυχίαν.

— Ζήτω ἡ ἀλήθεια! εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἶμαι πάντοτε πιστὸς εἰς αὐτὴν, ἀνεφώνησεν ὁ Μορρίς, καὶ ἀποχαιρετήσας τὴν Ἑλένην ἀνεχώρησε διὰ τοῦ λεωφορείου.

LOUIS BAILLEUL.

*Ἐπταὶ τὸ τέλος.

ΠΕΡΙ ΒΑΡΟΜΕΤΡΟΥ

Κατὰ τὸν GUILLEMIN

Κατοικοῦμεν εἰς τὸ θάθος Ὁκεανοῦ ἐξ ἀέρος οὐτινος ἡ μέση βαθύτης εἶναι ἑκατονταπλασία περίπου τῆς μέσης βαθύτητος τῶν θαλασσῶν. Ὁ ἐξ ἀέρος οὗτος Ὁκεανὸς ὁ περικαλύπτων ὅλην τὴν ὑδρόγειον σφαῖραν, εἶναι μίγμα πολλῶν ἄλλων ἀερίων, τῶν ὁποίων τὰ πρῶτιστα εἶναι τὸ ὀξυγόνον καὶ τὸ ἄζωτον. Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἀέρια ἴσῃ τοὶ δὲ ἀνθρακικὸν ὀξύ, οἱ ἄτμοι ὕδατος, ἡ ἀμμωνία ὑπάρχουσι πάντοτε κατὰ μεταβλητὰς ὁμῶς ἀναλογίας, ἐνῶ τὰ δύο πρῶτα, ἴσῃ τοὶ δὲ ὀξυγόνον καὶ ἄζωτον, εὐρίσκονται πάντοτε ὑπὸ τὴν αὐτὴν σταθερὰν ἀναλογίαν, ἴσῃ τοὶ εἰς 100 ὄγκους ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ὑπάρχουσι πάντοτε 21 ὄγκοι ὀξυγόνου καὶ 79 ἄζωτου.

Ὡς γνωστὸν, ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ εἶναι τὸ ἀναπόφευκτον στοιχεῖον εἰς τὴν ἀναπνοὴν τῶν ζώων οὐ μόνον τῶν χερσαίων ἀλλὰ καὶ τῶν ὑδροβίων, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται νὰ ζήσωσιν ἄνευ αὐτοῦ. Ἐπίσης ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ εἶναι ἀναπόφευκτος εἰς τὰ φυτὰ, τὰ ὁποῖα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ φωτός, ἀποσυνθέτουσι τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ τὸ ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ὑπάρχον καὶ κρατοῦσι μὲν τὸν ἀνθρακὰ, ἀποδίδουσι δὲ τὸ ὀξυγόνον τὸ ὁποῖον καταναλίσκεται τοῦναντίον διὰ τῆς ἀναπνοῆς τῶν ζώων μεταβαλλόμενον ἐκ νέου εἰς ἀνθρακικὸν ὀξύ.

Ὁ ἀτμοσφαιρικός ἀήρ εἶναι τόσον διαφανής ὥστε δὲν δυνάμεθα νὰ θεβαινωμεν περὶ τῆς παρουσίας του διὰ τῆς ὁράσεως, καὶ τοῦτο εἰς μικρὰς ἀποστάσεις. Ἐπὶ μεγάλων ὁμῶς ἀποστάσεων ἡ παρεμβολὴ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος εἶναι λίαν αἰσθητὴ, διότι χρωματίζει τὰ εἰς τὸν ὀρίζοντα ἀντικείμενα, τὰ ὅρα διὰ χρώματος κυανοῦ, διὰ τοῦ ὁποίου χρωματίζεται ἐτι ζωηρότερον ὁ οὐρανὸς ὅταν ἡ ἀτμοσφαῖρα εἶναι ἀνέφελος. Ἄνευ τοῦ κυανοῦ τῆς ἀτμοσφαίρας χρώματος, ὁ μὲν οὐρανὸς θὰ ἦτο ἄχρους ἴσῃ τοὶ ἐντελῶς μέλας, οἱ δὲ ἀστέρες θὰ ἔλαμπον ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐν πλήρει μεσημβρίᾳ. Κατὰ τὴν διάρ-